

TIHLE
ROYALOVÉ
VÁS
ZNIČÍ

erin watt

PAPÍROVÁ
PRINCEZNA

PAPÍROVÁ PRINCEZNA

PRAHA 2017

Přeložila:
ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Erin Watt: Papírová princezna

Vydání první

Copyright © 2016 by Erin Watt

Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2096. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Paper Princess, vydaného v roce 2016

Český překlad © 2017 Zuzana Ľalíková

Odpovědná redaktorka Renata Heitelová

Korektorka Marie Kejvalová

Cover Design by Meljean Brook

Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0611-7

BARONET

Praha 2017

Erin Watt

PAPÍROVÁ PRINCEZNA

Cyklus Royalové 1

*Věnováno Margo,
jejíž nadšení se vyrovnalo našemu.*

PODĚKOVÁNÍ

KDYŽ JSME SE rozhodly dát hlavy dohromady a spolupracovat na této knize, netušily jsme, jak šílená nakonec bude a jak nás uchvátí postavy a svět, které jsme stvořily. Od první chvíle byla radost tuhle knihu psát, ale nedokázaly bychom ji dostat z našich představ a do vašich rukou bez pomoci a podpory několika úžasných lidí.

Děkujeme betačtenářkám Margo, Shauně a Nině, které nás nepřestaly mít rády i přes tak brutálně otevřený konec.

Naši publicistce Nině děkujeme za její nakažlivé nadšení a povzbuzování.

Děkujeme Meljean Brooksové za obálky, které téhle sérii tak dokonale seknou!

A samozřejmě jsme nekonečně dlužné všem bloggerům, recenzentům a čtenářům, kteří věnovali čas, aby si tuhle knihu přečetli, zrecenzovali a podělili se o svoje nadšení z ní. Díky vaší podpoře a reakcím víme, že všechna práce stála za to!

1. KAPITOLA

„ELLO, CHCE S VÁMI mluvit pan ředitel,“ oznámí mi profesorka Weirová, než stihnu vejít do učebny na její hodinu matematiky.

Podívám se na hodinky. „Vždyť ani nejdu pozdě.“

Je minutu před devátou a tyhle hodinky se nikdy nezpožďují. Nic dražšího nejspíš nemám. Máma mi řekla, že patřily tátovi. Krom jeho spermatu je to jediná věc, která jí po něm zbyla.

„Ne, nejde o pozdní příchod... Alespoň ne dnes.“ Její jindy nemilosrdný pohled je tentokrát podivně něžný. Můj instinkt vyšle k mému ještě ospalému mozku varování. Profesorka Weirová je tvrdáčka, i proto ji mám ráda. Jedná se svými studenty na rovinu. S ní se učíme matematiku bez pocitu, že ve skutečnosti jde o přednášku o tom, jak máme milovat svého bližního nebo podobné kecy. Proto vím, že když po mně najednou vrhá takové soucitné pohledy, v ředitelně na mě čekají špatné zprávy.

„Dobře.“ Stejně jí na to nemám co jiného říct. Kývnou a vyrazím k ředitelně.

„Pošlu vám na e-mail domácí úkoly,“ houkne za mnou profesorka Weirová. Asi předpokládá, že se už na hodinu nevrátím, ale v kanceláři ředitele Thompsona na mě nečeká nic horšího, než čím jsem si už v životě prošla.

Ještě před zápisem na Střední školu George Washingtona, kam jsem nastoupila do třetího ročníku, jsem přišla o všechno, co pro mě bylo důležité. I kdyby ředitel Thompson nějakým zázrakem zjistil, že technicky vzato nebydlím ve spádové oblasti jeho školy, můžu si něco vymyslet, abych získala čas. Nejhorší, co by mě čekalo, je přestup na jinou školu, takže vůbec o nic nejde.

„Jak se vede, Darlene?“

Školní sekretářka s neučesanými roztřepenými vlasy ani nevzhledne od časopisu. „Posaď se, Ello. Pan Thompson tě hned zavolá.“

Jo, s Darlene si tykáme. Za jeden měsíc na téhle škole jsem v ředitelně strávila spoustu času, protože věčně chodím pozdě. To tak bývá, když do noci pracujete a do postele se obvykle dostanete nejdříve ve tři ráno.

Natáhnu krk, abych nakoukla skrz rolety na dveřích ředitelny. Na židli u stolu někdo sedí, ale zahlédnu jen zatnutou čelist a tmavě hnědé vlasy. Naprostý opak mě. Já jsem modrooká blondýna. Podle mámy to byl dárek od dárce spermatu.

Návštěva ředitele Thompsona mi připomíná podnikatele na služební cestě, kteří by mojí mámě štědře zaplatili, aby na jeden večer hrála jejich přítelkyni. Některým chlapům to dělá dobře víc než samotný sex. Samozřejmě to taky vím jen od mámy. Tímhle směrem jsem se nevydala... Zatím ne. A doufám, že nikdy nebudu muset, proto taky potřebuju maturitu, abych mohla na vysokou, získala titul a byla normální.

Ostatní sní o cestování, rychlých autech, velkých

domech. Já? Já chci jen vlastní byt, ledničku plnou jídla a jisté zaměstnání, nejlíp tak vzrušující jako zasychání barvy.

Ti dva muži mluví, mluví a mluví. I po čtvrt hodině jen kecají.

„Hele, Darlene? Měla bych teď být na hodině matematiky. Nevadí, když se vrátím později, až nebude mít pan ředitel tolik práce?“

Snažím se, aby to vyznělo tak mile, jak jen to jde, ovšem vzhledem k rokům, kdy v mém životě nefiguroval žádný dospělý – a moje přelétavá, i když milující matka se nepočítá – mám potíže nasadit dostatečně podřízený tón, jaký dospělí předpokládají u někoho, kdo ještě ani nemůže legálně pít.

„Ne, Ello, pan Thompson bude hned hotov.“

Tentokrát má pravdu, protože se dveře otevrou a vyjde z nich ředitel. Pan Thompson měří necelý metr osmdesát a vypadá, jako by loni maturoval. Přesto se kolem něj vznáší aura zodpovědnosti.

Pokývne mi. „Slečno Harperová, prosím, pojd'te dál.“

Dál? Zatímco je tam ten Don Juan?

„Máte v kanceláři návštěvu,“ poukážu na evidentní fakt. Přijde mi to celé podezřelé a můj instinkt mi říká, abych odtud hodně rychle vypadla. Jenže když uteču, vzdám se tím toho bezpečného života, který jsem si tak dlouho plánovala.

Thompson se ohlédne a zadívá se na Dona Juana, který vstane ze židle a mávne mi rozložitou rukou. „Ano, tedy, právě kvůli němu tu jste. Pojd'te, prosím, dál.“

Navzdory svému nejlepšimu úsudku proklouznu kolem pana ředitele Thompsona, ale zastavím se hned za dveřmi. Thompson je za námi zavře a sklopí žaluzie. Teď začínám být už tuplem nervózní.

„Slečno Harperová, kdybyste se posadila.“ Ředitel ukáže na židli, z které před chvílí vstal Don Juan.

Založím si paže a vzpurně se na oba podívám. To se spíš kontinenty propadnou do moře, než se do té židle posadím.

Thompson si povzdechne a sedne si za stůl do křesla. Ví, že tenhle souboj prohrál. Mě to však znervózní ještě víc, protože to, že vzdal tuhle bitvu, znamená, že nás čeká ještě větší boj.

Zvedne ze stolu složku s papíry. „Ello, tento pán je Callum Royal.“ Odmlčí se, jako by mi to jméno snad mělo něco říkat.

Royal na mě zatím zírá, jako by v životě neviděl žádnou holku. Dojde mi, že mi paže složené na hrudi nadzvedávají prsa, proto ruce spustím podél boků. Nevím, co s nimi mám dělat.

„Ráda vás poznávám, pane Royale.“ Všem v místnosti je jasné, že ve skutečnosti si myslím pravý opak.

Zvuk mého hlasu ho probere z transu. Dojde ke mně, a než se naděju, uvězní mi pravou ruku mezi svými dlaněmi.

„Dobrý bože, vypadáš přesně jako on.“ Ta slova zašeptá tak tiše, že je slyšíme jen my dva. Pak, jako by si uvědomil, kde je, mi rukou potřeše. „Prosím, pro tebe Callum.“

Ta slova pronese divným tónem. Jako by je ze sebe sotva dokázal dostat. Pokusím se osvobodit svoji ruku, což mi moc nejde, protože ji ten magor nechce pustit. Pan ředitel si musí odkašlat, aby mi ji Royal pustil.

„O co jde?“ otázku se přikře. Na to, že jsem jediná sedmnáctiletá v místnosti s dospělými muži, mám tón trochu nemístný, ale ani jeden se nad tím nepozastaví.

Pan Thompson si nervózně prohrábne vlasy. „Nevím, jak jinak to říct, proto vám to povím asi na rovi-

nu, Ello. Pan Royal mě informoval, že oba vaši rodiče zemřeli a že se nyní stal vaším opatrovníkem.“

Zaváhám. Jen na vteřinu. Jen na tak dlouho, aby mě ten šok rozběsil.

„To je *hovadina!*“ vypadne ze mě dřív, než se stihnu zarazit. „Moje máma mě sem zapsala. Máte její podpis na přihlášce.“

Srdce mi bije rychlostí milion úderů za minutu, protože tu přihlášku jsem ve skutečnosti podepsala já. Musela jsem, abych si udržela kontrolu nad vlastním životem. I když nejsem plnoletá, od patnácti jsem ve své rodině musela fungovat jako dospělá.

Musím ale panu řediteli připsat k dobru, že mě za můj výbuch nepokárá. „Všechny důkazy naznačují, že je nárok pana Royaala právoplatný.“ Zatřese papíry ve své ruce.

„Jo? No, tak to lže. V životě jsem tohohle chlapa neviděla, a jestli dovolíte, aby mě odvedl, za pár dní uvidíte v novinách zprávu, že studentka ze školy George Washingtona padla do rukou obchodníků s bílým masem.“

„Máš pravdu, nikdy jsme se nesetkali,“ vloží se do toho Royal. „To ale na skutečnosti nic nemění.“

„Ukažte mi to.“ Přiskočím k ředitelově stolu a vytrhnu mu papíry z ruky. Prolítnu stránky, ani je celé nečtu. Vnímám jenom slova *opatrovník*, *zesnulý* a *odkázal*, jenže pro mě nic neznamenaají. Callum Royal je pro mě cizinec. Tečka.

„Možná kdyby se dostavila vaše matka, vše by se objasnilo,“ navrhone ředitel Thompson.

„Ano, Ello, přiveď svou matku a já se vytratím.“ Royal promluví tiše, ale já v tom hlasu slyším tón z oceli. Něco ví.

Obrátím se na našeho ředitele. To on je tu slabý člá-

nek. „Tohle bych sepsala na školním počítači. Ani bych nepotřebovala Photoshop.“ Hodím mu papíry na stůl. V očích se mu objeví stín pochyb, který okamžitě využiju. „Musím na hodinu. Nechci být hned takhle na začátku pololetí pozadu.“

Nejistě si olízne rty. Podívám se na něj se vším přesvědčením, které cítím. Nemám tátu. Naprosto jistě nemám opatrovníka. Kdyby ano, kde byl tenhle kreten, když moje máma bojovala o naše přežití? Kde byl, když trpěla bolestmi při rakovině? Když přespávala v hospicu a já zůstávala doma samotná? Kde byl *tenkrát*?

Thompson si povzdechne. „Dobře, Ello, co kdybyste se vrátila na hodinu? S panem Royalem musím evidentně probrat ještě pár věcí.“

Royal namítne: „Všechny dokumenty jsou platné. Znáte mě a znáte i mou rodinu. Nebyl bych tu a neprobíral to s vámi, kdyby to nebyla pravda. Proč bych to jinak dělal?“

„Po světě běhá spousta úchylů,“ přísadím si jízlivě. „A ti mají dobrý důvod, proč si vymýšlet takovýhle báčhorky.“

Thompson mávne rukou. „Ello, to stačí. Pane Royale, tohle je velké překvapení pro nás pro všechny. Jsem si jistý, že jakmile kontaktujeme Ellinu matku, vše se vysvětlí.“

Royalovi se tohle zdržení očividně nelíbí a znovu řediteli připomene, jak významná je rodina Royalů a že Royal by nikdy nelhal. Napůl čekám, že se tu odvolá na samotného George Washingtona, po němž je pojmenovaná tahle škola. Zatímco se ti dva dohadují, vypadnu z kanceláře.

„Zajdu si na záchod, Darlene,“ zalžu jí. „Potom se vrátím na hodinu.“

Okamžitě mi to spolkne. „Nespěchej. Dám tvoji profesorce vědět.“

Na záchod nejdu. Nevrátím se ani na hodinu. Místo toho se rozběhnu na zastávku autobusu a linkou G jedu až na konečnou.

Odtud to mám půl hodiny pěšky až do bytu. Platím za něj ubohých pět stovek dolarů měsíčně. Je v něm jedna ložnice, zašlá koupelna a obývací s kuchyňským koutem, kde to páchne plesnivinou. Jenže byt je levný, domácí bere hotovost a o svých nájemcích si nic nezjišťuje.

Nevím, kdo ten Callum Royal je, ale vím, že jeho přítomnost v Kirkwoodu je špatné znamení. Moc špatné znamení. Ty právnické dokumenty nikdo nezfalšoval. Jsou pravé. Nehodlám ovšem svůj život vložit do rukou nějakého cizince, který se tu zčistajasna objevil.

Můj život patří jenom *mně*. Žiju ho a ovládám ho jenom já.

Vytáhnu z batohu drahé učebnice a naházím do něj oblečení, toaletní potřeby a svoje poslední úspory – jeden tisíc dolarů. Sakra. Potřebuju rychle sehnat peníze, abych mohla vypadnout z města. Jsem na tom bídne. Přestěhovat se sem mě přišlo skoro na dva tácy – tolik mě stály jízdenky na autobus, nájemné za první a poslední měsíc a k tomu kauce. Štve mě, že přijdu o peníze za nevyužitý nájem, ale už tu zůstat nemůžu.

Znovu utíkám. Takový je můj život. S mámou jsme byly na útěku pořád. Před jejími partnery, zvrhlými šéfy, sociálkou, chudobou. Hospic bylo jediné místo, kde jsme zůstaly po delší dobu, a to jen proto, že umírala. Někdy si říkám, že se asi vesmír rozhodl, že nikdy nemůžu být šťastná.

Posadím se na postel a snažím se nerozbrečet zou-

falstvím a vztekem, a ano, uznávám, i strachem. Chvilí se lituju, ale potom sáhnu po mobilu. Kašlu na vesmír.

„Ahoj, Georgi, přemýšlela jsem o té tvojí nabídce, že bych pracovala U Tatky George,“ řeknu, když se v telefonu ohlásí mužský hlas. „Chci to místo.“

Tancuju u tyče v baru U Slečny Candy, kde se svlécám do tang, na prsou mi zůstávají nálepky. Dobře platí, ale mohlo by to být lepší. George mě posledních pár týdnů uhání, abych přešla do jeho klubu, kde bych se svlékala úplně donaha. Odmítala jsem to, protože jsem neměla potřebu. Ted' ji mám.

Tělo mám po mámě. Dlouhé nohy, úzký pas. Prsa nemám sice čtyřky, ale George tvrdí, že se mu moje dvojky líbí, protože dodávají iluzi mládí. Žádná iluze to není, jenže moje doklady tvrdí, že mi je třicet čtyři a že se nejmenuju Ella Harperová, ale Margaret Harperová. Moje mrtvá máma. Když se nad tím zamyslíte, je to trochu děsivý, takže nad tím radši moc neuvažuju.

Moc prací na částečný úvazek se pro sedmnáctiletou holku, která potřebuje platit účty, nenajde. A žádná z nich není legální. Prodej drog. Šlapání. Striptýz. Vybrala jsem si to poslední.

„Sakra, holka, to je skvělý!“ zaskřehotá George. „Dneska máme o holku míň. Můžeš jít na řadu jako třetí. Vem si uniformu katolický školačky. Chlapi budou šilet.“

„Kolik to bude za dnešek dělat?“

„Kolik čeho?“

„Prachů, Georgi. Kolik prachů si vydělám?“

„Pět stovek plus všechny dýška, který dostaneš. Kdybys měla zájem i o soukromý tance na klíně, dám i sto babek za číslo.“

Kruci, to by mi za dnešek mohlo hodit i litr. Zaženu

všechnu úzkost a rozpaky do koutku mysli, na vnitřní debaty o morálce teď není čas. Potřebuju peníze a striptýz je pro mě jeden z nejbezpečnějších způsobů, jak si je vydělat.

„Beru. Zaber mi jich tolik, kolik to půjde.“

2. KAPITOLA

BAR U TAŤKY GEORGE je díra, ale je to mnohem hezčí podnik než jiné kluby ve městě. Jenže víte, co se říká. „Vezmi si tenhle kousek shnilýho kuřete. Není tak zelený a plesnivý jako ty ostatní části.“ Přesto prachy jsou prachy.

Celý den jsem myslela na to, jak se ve škole zjevil Callum Royal. Kdybych měla vlastní notebook a internet, něco bych si o něm zjistila, ale můj starý počítač je rozbitý a zatím nemám peníze, abych si koupila nový. Ani jsem nešla do knihovny, abych použila jejich počítač. Je to hloupost, ale bála jsem se, že když odejdu z bytu, Royal by na mě už na ulici čekal.

Kdo je to? A proč tvrdí, že je můj opatrovník? Máma se mi o něm nikdy nezmínila. Předtím mě na veterinu napadlo, jestli není můj otec, ale v těch dokumentech stálo, že je můj táta po smrti. A pokud mi máma nelhala, můj otec se nejmenoval Callum. Byl to Steve.

Steve. Vždycky jsem si říkala, že si to možná vymyslela. Jako když vás dítě požádá: „Řekni mi něco o tátovi, mami!“ a vy vyhrknete první jméno, které vám

přijde na mysl. „Hm, jmenoval se, ech, Steve, zlatíčko.“

Jenže se mi přičí představa, že by mi máma lhala. Vždycky jsme k sobě byly upřímné.

Přestanu na Calluma Royala myslet, protože dneska je můj první večer U Taťky George a nemůžu si dovolit, aby mě rozptyloval nějaký cizinec ve středním věku a obleku za tisíce dolarů. Už teď v podniku posedává dost čtyřicátníků, aby mi to zaměstnalo myšlenky.

V klubu je narváno. Téma katolické školačky nejspíš táhne. Stolky a boxy v přízemí jsou plné, ale patro se salonem pro VIP je prázdné. To mě nepřekvapuje. V Kirkwoodu, malém městečku v Tennessee kousek od Knoxville, moc VIP osobností nenajdete. Tohle je dělnické město obývané z většiny nižší třídou. Pokud vyděláváte víc než čtyřicet tisíc ročně, budete tu za boháče. Proto jsem si ho taky vybrala. Nájem tu jsou nízké a systém veřejného školství ujde.

Šatna je vzadu, a když vejdu, je v ní živo. Po mém příchodu na mě koukne několik polosvlečených žen. Některé mi kývnou, pár se jich usměje a pak se zas vrátí k natahování podvazků a nanášení make-upu.

Jenom jedna ke mně přiběhne.

„Popelka?“ zeptá se.

Přikývnu. Pod touhle přezdívkou jsem vystupovala U Slečny Candy. Připadalo mi, že to na mě sedí.

„Jsem Rose. George mě požádal, abych ti ukázala, jak to tu chodí.“

V každém klubu se vždycky najde jedna kvočna – starší žena, která ví, že prohrává boj s gravitací, a rozhodne se být užitečná i jinak. U slečny Candy to byla Tina, stárnoucí odbarvená blondýna, jež si mě od první chvíle vzala pod křídlo. Tady je to stárnoucí zrzka Rose, která mě vede ke kovové skřínce s kostýmy.

Když se natáhnu po uniformě školačky, zastaví mě. „Ne, tu až později. Nejdřív tohle.“

Najednou mi pomáhá do černého korzetu s krajkou a do černých krajkových tang.

„V tomhle mám tancovat?“ Sotva v tom korzetu zvládnu dýchat, natož si ho ještě sama rozvázat.

„Nemysli na to.“ Zasměje se, když vidí, jak v tom sotva dýchám. „Jenom zatřes tou svojí prdelkou a zajejdi si na stožáru toho pracháče. To zvládneš.“

Nechápavě na ni zírám. „Myslela jsem, že dneska budu na pódiu.“

„George ti to neřekl? Máš ve VIP salonu objednaný soukromý tanec.“

Cože? Vždyť jsem sotva přišla. Podle mých zkušeností nasbíraných U Slečny Candy nejdřív párkrát tančujete na pódiu, než si vás zákazníci vyžádají na soukromou show.

„Asi někdo z tvýho bývalýho klubu,“ navrhone Rose, když vidí, jak jsem zmatená. „Ten pracháč si sem nakráčel, jako by mu to tu patřilo, dal Georgeovi pět stovek a řekl mu, ať tě pošle nahoru.“ Mrkne na mě. „Když na to půjdeš správně, určitě z něj vytáhneš i pár tisíc.“

A pak je fuč. Odejde pomáhat ostatním tanečnicím, zatímco já tu stojím a uvažuju, jestli to nebyla chyba.

Hraju si na tvrdčačku a do určité míry taková jsem. Jsem chudá a vím, co je hlad. Vychovala mě striptérka. Víam, jak člověka praštit, když je to potřeba. Jenže je mi teprve sedmnáct. Někdy mi připadá, že to je moc nízký věk na život, který vedu. Občas se rozhlédnu kolem sebe a říkám si: *Sem nepatřím*.

Jenže tu *jsem*. Jsem tu a na mizině, a jestli chci být ta normální holka, kterou se tak zoufale snažím stát, musím vyjít z téhle šatny a zajezdit si na stožáru toho pracháče, jak to tak hezky podala Rose.

George se u mě objeví, když vyjdu do chodby. Je to mohutný muž s plnovousem a milýma očima. „Řekla ti Rose o tom zákazníkovi? Čeká na tebe.“

Přikývnu a ztěžka polknu. „Nemusím dělat nic extra, že ne? Jenom normální tanec na klíně?“

Uchechtne se. „Můžeš si dělat, co budeš chtít, ale jakmile se tě dotkne, Bruno ho odtud vypakuje.“

Moc ráda slyším, že U Taťky George platí pravidlo, že na zboží se nesahá. Tancovat před oslizlými chlapy je mnohem snazší, když se k vám jejich slizké hnáty ani nepřiblíží.

„Povedeš si dobře, holka.“ Poplácá mě po paži. „A kdyby se ptal, je ti dvacet čtyři, jasný? Tady žádná přes třicet nepracuje.“

A co pod dvacet? zeptám se málem. Radši mlčím. Určitě je mu jasné, že jsem o svém věku lhala. Stejně jako půlka holek tady. A i když mám docela tvrdý život, ani zdaleka nevypadám na třicet čtyři. Make-up mi pomáhá vypadat alespoň na jednadvacet. Teda skoro.

George zmizí v šatně. Zhluboka se nadechnu a vykročím.

V hlavním prostoru baru mě přivítá smyslná melodie. Tanečnice na pódiu si právě rozeplnula bílou halenku uniformy. Chlapi šílí, sotva zahlídnou její průsvitnou podprsenku. Na pódium prší dolarovky. Na to se soustředím. Na prachy. K čertu se vším ostatním.

Přesto mě mrzí, že musím odejít ze Střední školy George Washingtona a zapomenout na všechny ty učitele, které jejich práce překvapivě baví. Najdu si ale jinou školu v jiném městě. Ve městě, kde mě Callum Royal nenajde –

Zarazím se na místě. A okamžitě se šokovaně otočím.

Jenže je pozdě. Royal už přešel potemnělý salonek a silnou rukou mě chytl za paži.

„Ello,“ promluví tiše.

„Pusťte mě,“ vybídnu ho tak lhostejně, jak to jenom jde, ale ruka se mi třese, když se z paže snažím vypáčit jeho prsty.

Pustí mě, až když ze stínů vyjde další postava, muž v tmavém obleku a s rameny jak fotbalový útočník. „Žádný dotýkání,“ zaburácí vyhazovač zlověstně.

Royal mi ruku pustí, jako by byla žhavá jak pohrabáč. Hodí pohledem na vyhazovače Bruna a obrátí se zas ke mně. Upřeně se na mě dívá, jako by měl co dělat, aby mu oči nesklouzly na můj sporý oděv. „Musíme si promluvit.“

Whisky v jeho dechu mě skoro skolí k zemi.

„Nemám vám co říct,“ odpovím chladně. „Ani vás neznám.“

„Jsem tvůj opatrovník.“

„Jste pro mě cizí,“ opáčím povýšeně. „A zdržujete mě od práce.“

Otevře pus. Zavře ji. A poví: „Dobře, tak se do toho pusť.“

Cože?

Oči se mu zalesknou, když se pozpátku vrátí k měkké pohovce. Posadí se a výsměšně rozevře nohy. „Chci, za co jsem zaplatil.“

Srdce se mi rozbuší. Tak to ne. Tomuhle chlapovi nezatancuju.

Koutkem oka vidím, jak se ke schodům do salonu blíží George. Můj nový šéf na mě netrpělivě kouká.

Polknu. Nejradši bych se rozbřečela, ale neudělám to. Místo toho dojdu k Royalovi se sebevědomím, které necítím.

„Dobře. Chceš, abych ti zatancovala, taťko? Tak ti zatancuju.“

Pod víčky mě pálí slzy, ale vím, že se mi na tváře ne-

skoulí. Naučila jsem se, abych před lidmi nikdy nebrečela. Naposledy jsem plakala u matčiny smrtelné postele, a to až potom, co odešli všechny sestřičky a doktoři.

Callum Royal má ve tváři zmučený výraz, když se před něj postavím. Vlním boky do rytmu hudby, je to jako instinkt. Teda *je* to instinkt. Tanec mám v krvi. Je mojí součástí. Když jsem byla mladší, máma dala dohromady pár peněz, abych mohla tři roky chodit na hodiny baletu a jazzu. Jakmile prachy došly, začala mě učit sama. Dívala se na internetu na videa nebo se vkradla na lekce v kulturním centru, než ji odtamtud vykopli, a potom mě doma všechno učila.

Miluju tanec a jsem v něm dobrá, ale nejsem tak hloupá, abych se domnívala, že mě v něm čeká zářná kariéra, teda pokud se nehodlám živit striptýzem. Ne, moje povolání musí být praktické. Obchod nebo právo, něco, v čem si dobře vydělám. Tanec je jen bláhový sen malé holky.

Svůdně si sjezu dlaněmi vpředu po korzetu a Royal zasténá. Není to ale takový sten, na jaké jsem zvyklá. Nevypadá, že by ho to vzrušovalo. Vypadá... smutně.

„Obrací se teď v hrobě,“ prohlásí Royal chraplavě.

Nevšímám si ho. Pro mě neexistuje.

„Tohle není správný,“ hlesne přidušeně.

Pohodím vlasy a vystrčím prsa. Ze stínů na sobě cítím Brunovy oči.

Sto babek za desetiminutový tanec a už mám za sebou dvě minuty. Osm zbývá. To zvládnou.

Jenže Royal evidentně ne. Zhoupnu boky, to už však na nich cítím jeho ruce. „*Ne*,“ zavrčí. „Tohle by si pro tebe Steve nepřál.“

Nestačím mrknout, natož zpracovat jeho slova. Zvedne se a najednou letím vzduchem, trupem narázím do jeho širokého ramene.

„Pusťte mě!“ ječím.

Neposlouchá mě. Nese mě přes rameno jak pytel brambor a nezastaví ho ani Bruno, který k nám přistoupí.

„Jdi mi sakra z cesty!“ Když Bruno přistoupí o další krok, Royal na něj zahřímá: „Téhle holce je sedmnáct! Je mladistvá a já jsem její opatrovník. Bůh mi pomáhej, jestli uděláš ještě jeden krok, pošlu na tenhle podnik všechny poldy v Kirkwoodu a nechám všechny ty úchyly tam dole zavřít za ohrožování mladistvé.“

Bruno je sice mohutný, není ovšem hloupý. Zaraženě uhne.

Já tolik nespolupracuju. Buším Royalovi do zad, nehty zatínám do látky jeho drahého saka. „Pusťte mě!“ ječím.

Nepustí mě. A nikdo ho ani nezastaví, když zamíří k východu. Návštěvníci klubu mají oči jenom pro pódium. Zahlédnu pohyb – George je v patách Brunovi, který mu něco říká – ale pak už jsou pryč. Zasáhne mě porыв studeného větru.

Jsme venku, ale Callum Royal mě pořád odmítá postavit na zem. Pod podrážkami naleštěných polobotek mu křupe šterk parkoviště. Uslyším cinkání klíčků a hlasité pípnutí. Znovu letím vzduchem a přistanu na kožené sedačce. Sedím vzadu v autě. Bouchnou dveře. Motor se probere k životu.

Bože můj. Ten chlap mě unáší!